

CHƯƠNG 34

Nhiep Hồn Tâm Thuật

Trần Hải gật đầu hỏi:

—Được rồi. Không biết quần hào có ai không bị trúng độc ?

Hạ Hưu Cương đáp:

—Chỉ có vị huynh đài kia và Huyền Hoàng Giáo chủ.

Trần Hải nói:

—Người hãy nghỉ ngơi một chút đi !

Đoạn tiến về phía thanh y thiếu niên, cung tay thi lễ, nói:

—Tại hạ Trần Hải, thỉnh giáo đại danh ?

Thanh y thiếu niên mỉm cười:

—Tiểu danh không ai biết, đâu dám hé nói trước bậc đại hiệp ?

Trần Hải nói:

—Thế gian có nhiều vị thiếu niên kỳ tài, huynh đài đã không muốn nói, lão hủ cũng chẳng tiện đa vấn.

Thanh y thiếu niên nói:

—Trần đại hiệp danh truyền thiên hạ, uy vọng lớn lao, đến thật đúng lúc, khả dĩ đàm phán với Mai Hoa chủ nhân.

Mai Hoa chủ nhân đột nhiên mở to mắt, nói:

—Ta đã nghĩ xong rồi.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội hỏi:

—Quyết định thế nào ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Ta chưa thể giết được cừu nhân từng vây công tiên phụ tiên mẫu, thực chết khó nhắm mắt...

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Vậy người đã chuẩn bị hoán đổi giải được chứ ?

Mai Hoa chủ nhân nói tiếp:

—Nếu hôm nay ta có thể bảo lưu tính mạng, từ nay trở đi chỉ e võ lâm thiên hạ sẽ không lấy một ngày yên lành đâu. Huyền Hoàng Giáo lợi hại của người sẽ là mục tiêu đầu tiên của ta, nội trong ba tháng ta sẽ đập tan tổ chức của người.

—Nếu người tự tin đủ năng lực làm như vậy, bốn tọa tùy thời lãnh giáo.

Thần Phán Trần Hải nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ một cái , thầm ngạc nhiên: “Nữ Giáo chủ lâu nay mang tiếng xấu là dùng nữ sắc lang lạc nhân tâm, dụ người nhập giáo, hôm nay tại sao lo cứu mạng cho quần hào dự hội, hẳn có duyên cớ gì đây. Nếu âm mưu của Giáo chủ thành công, quần hào vừa thoát khỏi bàn tay của Mai Hoa chủ nhân, e sẽ lại rơi vào tay của Huyền Hoàng Giáo chủ ?”

Nên biết những người dự hội nơi đây đều là những nhân vật hùng cứ một phương, ai cũng muốn nắm lấy quần hào để thực hiện mộng bá chủ võ lâm thiên hạ của mình.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói:

—Huyền Hoàng Giáo trong võ lâm là một tổ chức thần bí, ô uế, dùng mỹ sắc lừa dụ các cao thủ võ lâm nhập giáo, nhưng hôm nay ta thấy Giáo chủ lại có điểm khác hẳn truyền ngôn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Truyền ngôn trong gian hồ há coi là thật ?

Thần Phán Trần Hải bước tới, giơ tay hữu nói:

—Tại hạ Trần Hải.

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Mạng của các hạ thật là lớn phải không ?

Trần Hải mỉm cười, đáp:

—Trời chưa đoạt phách ta, quỷ chưa hợp hồn ta, lão phu biết chọn cách chết như thế nào đây ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Nếu các hạ chịu lánh thế vào thâm sơn mà ẩn cư, đừng bôn tẩu giang hồ nữa, có thể sẽ sống thêm được vài năm, không ngờ cuối cùng các hạ lại không thức thời.

Trần Hải nói:

—Vậy ra lần bọn người vây công lão phu cũng là do người sắp đặt ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Mười tám kiếm giết các hạ không chết, thực là kỳ sự trong võ lâm...

Trần Hải tiếp:

—Chuyện sinh tử của một mình lão phu chẳng đáng nói. Trước mắt nói chuyện ba tháng thì còn bao nhiêu biến hóa khó bề dự liệu. Hiện tại người định xử trí vụ quần hào trúng độc thế nào đây ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Đổi một viên giải dược cứu mấy trăm mạng người, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao ?

Trần Hải nói:

—Người tuy nói là vì người khác, thực ra chỉ vì chính bản thân người, việc trao đổi này song phương đều có lợi, vậy người hãy trao giải dược ra !

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Ta tuy có mang theo giải dược, nhưng không đủ để trao cho mỗi người một viên.

Trần Hải nói:

—Chuyện đó người khỏi lo, lão phu tự có cách xử lý...

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Các vị hãy đưa giải dược của các vị cho ta nhìn thấy đã !

Huyền Hoàng Giáo chủ e Mai Hoa chủ nhân cải biến chú ý, bên quay sang nói với thanh y thiếu niên:

—Phiên huynh đài trao giải dược cho bốn tòa.

Trần Hải vội tiếp:

—Nếu huynh đài quả có thiện tâm cứu mạng anh hùng thiên hạ, thì hãy trao giải dược cho lão hủ.

Thanh y thiếu niên thò tay vào bao, lấy ra chiếc hộp ngọc, nói:

—Giải dược này chỉ có một viên, hai vị lại đều là nhân vật danh chấn võ lâm, tại hạ biết trao cho vị nào đây ?

Trần Hải đáp:

—Điều đó thỉnh huynh đài tự quyết, nên giao cho ai, lão hủ không dám ép.

Thanh y thiếu niên nói:

—Nếu đơn thuần luận về thanh danh, tín nhiệm, thì nên trai cho Trần đại hiệp.

Trần Hải nói:

—Lão hủ thay mặt quần hào trúng độc mà cảm tạ huynh đài.

Thanh y thiếu niên nói:

—Lão tiền bối chớ vội cao hứng, văn bối còn chưa nói hết, Trần lão tiền bối quá ư chính nhân quân tử, không nhiều tâm cơ, nếu trao giải dược cho tiền bối, chỉ e lão tiền bối đấu không lại Mai Hoa chủ nhân, do đó, văn bối muốn giao nói cho Huyền Hoàng Giáo chủ thì hơn.

Trần Hải thở dài nhè nhẹ, đáp:

—Lão hủ tín nhiệm quyết định của huynh đài, song lão hủ muốn nhắc huynh đài một câu, sinh mạng của mấy trăm vị anh hùng hoàn toàn lệ thuộc vào cách xử lý của huynh đài đó.

Thanh y thiếu niên mỉm cười, nói:

—Nếu không nghĩ đến sinh mạng của quần hào dự hội hôm nay, thì văn bối đã giao ngay viên giải dược cho Trần đại hiệp.

Trần Hải thở dài não ruột, mặc nhiên không nói.

Thanh y thiếu niên thông thả trao viên giải dược vào tay Huyền Hoàng Giáo chủ, nói:

—Một viên giải dược, mấy trăm sinh mạng, Giáo chủ không được trúng quỷ kế của Mai Hoa chủ nhân.

Huyền Hoàng Giáo chủ quay sang phía của Mai Hoa chủ nhân:

—Giải dược hiện trong tay ta, người cũng lấy giải dược ra đi.

Mai Hoa chủ nhân lấy chiếc lọ ngọc ra, nói:

—Trong lọ có một trăm viên, nhưng quần hào đông tới mấy trăm vị, phải phân phối thế nào đây ?

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi Trần Hải:

—Trần đại hiệp có biện pháp gì hay ?

Trần Hải đáp:

—Hãy trao trước cho lão phu một viên.

Mai Hoa chủ nhân mở nút lọ, lấy một viên đưa ra, nói:

—Được, các hạ cứ thử trước đi.

Trần Hải nhận viên giải dược, tới bên Vương Phi Dương, nghiêm trang nói:

—Vương thiếu hiệp, độc tính đã phát tác, thứ cho lão phu thỉnh thiếu hiệp dùng thử giải dược này, Hoàng Sơn Thế Gia lừng lẫy hiệp danh, những mong Vương thiếu hiệp hiểu dụng ý của lão hủ.

Vương Phi Dương tựa hồ không nói nổi, chỉ hơi gật đầu.

Trần Hải cúi xuống, nhét viên giải dược vào miệng chàng.

Quần hào thấy đều ngưng mục quan sát Vương Phi Dương, chờ xem biến hóa. Chỉ thấy mồ hôi trên mặt chàng khô dần, vẻ đau đớn tựa hồ cũng từ từ giảm xuống, chừng uống cạn một tuần trà, Vương Phi Dương đã ngồi dậy được.

Trần Hải thở phào nhẹ nhõm nói:

—Vương thiếu hiệp cảm thấy thế nào ?

Vương Phi Dương đáp:

—Rất dễ chịu, độc tính trong nội tạng đã tiêu tan.

Trần Hải quay lại nói với Hạ Hầu Trường Phong:

—Phiền hiền đệ vất vả một chuyến.

Hạ Hầu Trường Phong đáp:

—Những mong phân phó !

Trần Hải nói:

—Đi ra ngoài năm trăm dặm mang về đây hai thùng nước trong lành.

Hạ Hầu Trường Phong cung tay đáp:

—Đã mấy chục năm nay tiểu đệ mới được đại ca sai bảo !

Đoạn quay người lao vút đi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Trần đại hiệp có phải muốn hòa một trăm viên giải dược vào nước, để quần hào hết thấy cùng uống ?

Trần Hải đáp:

—Không sai.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Cách này cũng rất tốt, nhưng chỉ e được lực không đủ, chi bằng cứu được người nào hay người đó !

Trần Hải nói:

—Lão phu tuy không đủ tâm cơ, nhưng không tán thành kế hoạch của Giáo chủ, hy sinh hàng trăm nhân mạng như vậy được.

Vương Phi Dương biết Trần Hải là người cương trực, ghét ác như cừu, vốn có thành kiến với Huyền Hoàng Giáo chủ nhưng không để lộ ra. Trong tình cảnh này, chàng lại chưa thể nói thực cho Trần Hải biết Huyền Hoàng Giáo chủ đứng ở đây là Vương Thông Huệ cải trang, người vẫn được Trần Hải vô cùng quý mến. Chàng chỉ đành mỉm cười, mặc nhiên im lặng.

Nguyên Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương có giao tình thâm hậu với Thần Phán Trần Hải. Hồi còn sống, Vương Đông Dương thường quanh quẩn tại gia, Vương phu nhân rất không tán thành đồng thái độ quá thân ái của phu nhân đối với Trần Hải. Phu nhân tài hoa quán thế, mỹ điểm như tiên, uyên bác hơn phu quân hàng chục lần, nhưng Vương Đông Dương thập phần thân thiết với Trần Hải, không chịu được sự ngăn trở của ái thê, cũng không muốn nàng méch lòng, bèn theo Trần Hải đi du ngoạn danh sơn thắng cảnh thiên hạ suốt ba năm không buồn hồi gia.

Sau lần đó, Vương phu nhân quả nhiên không dám ngăn trở sự giao du của phu quân với Trần Hải, nhưng Trần Hải biết thái độ của Vương phu nhân, nên từ ngày Vương Đông Dương qua đời, cũng không tới thăm Hoàng Sơn Thế Gia nữa. Vương Phi Dương, Vương Thông Tuệ từ khi có trí nhớ, Vương Thông Huệ thông minh lanh lợi, khéo ăn khéo nói, một điều Trần bá bá, hai điều Trần bá bá, nên đối với hai người. Trần Hải quý mến Vương Thông Huệ hơn hẳn Vương Phi Dương.

Trần Hải có năm mơ cũng không thể ngờ Huyền Hoàng Giáo chủ trước mặt mình lại là nữ hài nhi mình vô cùng quý mến ngày xưa.

Bỗng có nhiều tiếng hú quái dị từ bốn phương tám hướng vọng tới.

Khôi vĩ lão nhân nói:

—Đệ tử bốn phía đã quá nóng lòng chờ đợi nên làm thế nào, thỉnh chủ nhân quyết cho.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Bảo chúng lui về đợi lệnh.

Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, đưa tù và lên miệng thổi một hồi dài.

Tiếng hú bốn bề lập tức tắt lặng.

Huyền Hoàng Giáo chủ bồng cười khanh khách, nói:

—Mai Hoa chủ nhân, người không cảm thấy cho phục binh rút lui quá sớm hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Ta dù trao các viên giải dược này, các người cũng sẽ chết hết !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Đáng tiếc người cũng không còn cơ hội.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

—Tại sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Người đã giải tán phục binh, ở đây chỉ còn một mình người với lão nô tài kia có khả năng chiến đấu. Phía bốn tọa có thêm nhiều sinh lực, nếu động thủ thì người sẽ quá thiệt thòi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Nếu người không chịu tin, thì cũng được thôi.

Chỉ thấy Hạ Hầu Trường Phong đã xách hai thùng nước phóng như bay trở về.

Trần Hải mở nắp thùng, nhìn Mai Hoa chủ nhân hỏi:

—Người có thể trao một viên giải dược nữa chăng ?

Mai Hoa chủ nhân lấy một viên giải dược đưa cho Trần Hải.

Trần Hải thấy trong thùng nước có một chiếc gáo, thì ngoảnh đầu tươi cười với Hạ Hầu Trường Phong:

—Hiện đệ làm việc gì cũng rất chu đáo.

Hạ Hầu Trường Phong đáp:

—Mấy chục năm sát cánh giang hồ, há có thể quên ?

Trần Hải vực gần đây một gáo nước, bỏ viên giải độc vào đó, cao giọng nói với quần hào:

—Thỉnh năm vị lại đây, mỗi vị uống một chung dược thủy, thử xem có thể giải độc hay không ?

Có đến ba bốn mươi người cùng ủa đến.

Trần Hải cau mày, chưa biết nên đưa cho ai uống trước.

Huyền Hoàng Giáo chủ liền bước tới, nói:

—Hãy để bốn tòa phân phối mới được.

Đoạn múc một chung dược thủy đưa Độc nhãn lão nhân, nói:

—Lão tiên bối hãy cạn trước một chung.

Độc nhãn lão nhân uống cạn.

Huyền Hoàng Giáo chủ đưa chung thứ hai cho Long Thiên Lộc, nói:

—Long trang chủ biết rõ nhất tác dụng của dược vật, thỉnh uống cạn chung này rồi cho biết, liệu như thế có đủ giải độc trong nội tạng hay không ?

Long Thiên Lộc uống cạn.

Huyền Hoàng Giáo chủ lại trao dược thủy cho Hạ Hầu Cương và hai người nữa, đoạn cao giọng nói:

—Các vị thử vận khí điều tức một lát, xem hiệu năng thế nào ?

Một viên giải độc được hòa vào nước cho năm người uống, liệu có đủ giải độc hay không, là mối quan tâm của hết thủy quần hào.

Trong nhất thời, tất cả im phăng phắc.

Thời gian tuy chỉ bằng uống xong một tuần trà nóng, nhưng mọi người có cảm tưởng kéo dài hàng mấy chục năm nếu dược thủy không đem lại hiệu năng trừ độc, thì mấy trăm con người sẽ quyết định một phen sống mái trước khi bỏ mạng.

Bổng Long Thiên Lộc hô lên một tiếng, nói:

—Chất độc trong nội tạng lão phu đã được tiêu trừ.

Vẻ mặt nghiêm nghị của Trần Hải chợt giãn ra, tươi lên, nhìn Độc nhãn lão nhân, cung tay nói:

—Ngụy huynh cảm thấy thế nào ?

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng đáp:

—Lão phu không phải họ Ngụy.

Ngừng một chút, lại tiếp:

—Lão phu cảm thấy chất độc trong nội tạng đã tan.

Trần Hải cười nhạt, nói:

—Chẳng lẽ hai mắt của Trần mỗ đã mờ ?

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng nói:

—Lão phu quen tính cổ quái, không thích ngao du, Trần đại hiệp tốt nhất chớ nói chuyện với lão phu.

Trần Hải ngó ra, bất giác cau mày, nhưng cuối cùng đành nén giận, thông thả quay sang phía Hạ Hầu Cương, hỏi:

—Hiền điệt cảm thấy thế nào ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Điệt nhi cảm thấy chất độc trong nội tạng đã được giải trừ.

Trần Hải nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Giáo chủ có thể đàm phán với Mai Hoa chủ nhân về việc trao đổi giải dược.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiến lại gần Mai Hoa chủ nhân, nói:

—Trước khi song phương được giải độc xong xuôi, tốt nhất là không nên tái xung đột.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Ta đã đáp ứng rồi, một lời như dao chém đá, tuyệt không cải biện.

Huyền Hoàng Giáo chủ trao viên giải dược cho đối phương, nói:

—Được ! Một lời đã quyết, trước khi chất độc trong nội tạng người được giải trừ, bốn tọa sẽ không sát hại người.

Đôi bên trao giải dược cho nhau, Mai Hoa chủ nhân nuốt viên giải dược, Huyền Hoàng Giáo chủ trao lọ giải dược cho Trần Hải.

Trần Hải hòa giải dược vào thùng nước, cao giọng nói:

—Chư vị lần lượt đi qua đây, mỗi người chỉ được uống một chung, nếu cố ý mức thêm, đừng trách lão phu tàn nhẫn.

Đại bộ phận quần hào đều kính nể uy danh của Trần Hải. Quả nhiên mọi người tuân tự nối đuôi nhau đến uống được thủy, mỗi người chỉ một chung. Đã uống hết lượt, vẫn còn dư nửa thùng.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiến lại, nói:

—Sổ được thủy này phải cất đi, còn có lúc dùng đến.

Đoạn trao thùng nước dư cho Độc nhãn lão nhân.

Lúc này lực diện căng thẳng đã dịu hẳn đi, hầu như hết thấy mọi người đều ngồi tĩnh tọa vận khí điều tức.

Bổng Mai Hoa chủ nhân lao vút như tia chớp đến cạnh Huyền Hoàng Giáo chủ, chớp lấy mạch môn của nàng. Động tác cực kỳ thần tốc, Huyền Hoàng Giáo chủ không kịp phản ứng, đã bị Mai Hoa chủ nhân trấn giữ mạch môn.

Trần Hải giơ tay hữu, nghiêm nghị quát:

—Buông tay ra !

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Nếu ta có ý đoạt mạng Giáo chủ, thì Giáo chủ đã chết tươi rồi, các hạ đâu còn cơ hội tiếp cứu ?

Trần Hải hỏi:

—Đã không có ý đoạt mạng, còn làm như vậy làm gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Giáo chủ đã giết râu của ta, ta cũng muốn xem diện mạo của Giáo chủ.

Một luồng hàn phong vút quạt tới cổ tay tả của Mai Hoa chủ nhân. Mai Hoa chủ nhân vội rút tay tránh luồng chỉ phong. Độc nhãn lão nhân từ xa bốn, năm thước đã sẵn tới, nói:

—Dừng tay ! Các hạ dù muốn thấy bản lai diện mục của Giáo chủ, hiện tại cũng chưa phải lúc !

Trần Hải, Long Thiên Lộ, Hạ Hầu Trường Phong và nhiều người khác đã vây lại thành thế vây công.

Mai Hoa chủ nhân nghĩ đến việc thuộc hạ đã lui quân, võ công của mình dù cao đến mấy, cũng khó bảo hộ ngót ba chục tiểu tì tháp tùng để đối phó với mấy trăm cao nhân thủ vây công, huống hồ trong số họ có không ít vị thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ. Nghĩ xong nhìn quần hào tứ bề một lượt, rồi nói:

—Nếu các vị xuất thủ, ta sẽ lập tức giết chết Huyền Hoàng Giáo chủ.

Độc nhãn lão nhân nói:

—Các hạ đã không đổi một mạng lấy mấy trăm sinh mạng, nay lại một đổi một, chẳng quá vô lý hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Lão tin rằng cả mấy trăm vị kia đều sẽ muốn cứu Giáo chủ của lão chẳng ?

Trần Hải hỏi:

—Người có điều kiện gì, cứ nói thẳng ra coi ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Ta chỉ cần có một cơ hội là sẽ tranh thủ được mọi khách nhân dự hội tuân theo hiệu lệnh của ta.

Trần Hải ngẩn ra, hỏi:

—Cơ hội thế nào ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Quanh đây có nhiều chiếc lều vải, ta chỉ cần từng bước vào trong lều, đàm luận với ta vài câu, ta sẽ đem ba tấc lưỡi thuyết phục được họ theo ta.

Trần Hải nói:

—Có chuyện vậy ư ? Lão phu không tin.

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Mỗi lần chỉ được một người bước vào trong lều, mọi người không được nghe lén, nhìn trộm.

Trần Hải đáp:

—Được ! Một lời đã quyết, lão phu muốn xem có ma lực gì mà trong chốc lát lại đủ tài biến địch thủ thành bằng hữu ?

Mai Hoa chủ nhân buông tay Huyền Hoàng Giáo chủ, quay sang bảo Khôi vĩ lão nhân:

—Người đứng canh ngoài cửa lều, nếu có ai nghe lén hoặc nhìn trộm, lập tức báo cho ta biết.

Đoạn cất bước đi vào trong chiếc lều lớn nhất.

Lúc này đám tì nữ đều nhất tề đi theo chủ nhân.

Huyền Hoàng Giáo chủ hít một hơi dài, nói to:

—Hãy khoan !

Mai Hoa chủ nhân ngoảnh đầu lại, hỏi:

—Có cao kiến gì chẳng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Không được dụng độc !

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Điều đó dĩ nhiên !

Đoạn chui ngay vào trong lều.

Mấy chục tì nữ sắp thành Mai Hoa trận đồ, vây quanh chiếc lều vải đó.

Long Thiên Lộc thấp giọng nói:

—Mai Hoa chủ nhân quỷ kế đa đoan, không biết y lại giở trò lừa bịp gì đây ?

Bỗng nhiên nghe thanh y thiếu niên thở dài, nói:

—Mai Hoa chủ nhân đột nhiên cải biến chủ ý, muốn chiêu mộ các cao thủ dự hội, các vị đã mắc mưu của nữ nhân ấy rồi ! Lẽ ra không được dành cho nàng ta cơ hội đó.

Huyền Hoàng Giáo chủ đã thán phục thanh y thiếu niên sát đất, nghe nói vậy, thì giật mình vội hỏi:

—Huynh đài có biết Mai Hoa chủ nhân dùng phương pháp gì mà trong chốc lát, chỉ nói vài câu, lại đủ sức khiến người khác cam tâm nghe lệnh của nàng ta ?

Thanh y thiếu niên đáp:

—Phương pháp thì nhiều, tại hạ chưa biết Mai Hoa chủ nhân sẽ dùng phương pháp nào.

Trần Hải nói:

—Lão phu cả đời bôn ba giang hồ, từng gặp đủ mọi kỳ nhân dị sự, nhưng chưa từng thấy chuyện này.

Thanh y thiếu niên nói:

—Các vị do hiếu kỳ, đang mạnh thành yếu, đã bị Mai Hoa chủ nhân lợi dụng.

Trần Hải tuy không tin, nhưng trong lòng đã dao động, nghĩ: “Chẳng lẽ có thứ võ công khiến người khác mê thất bản tính ?”

Trần Hải tuy võ công vô song, nhưng xưa nay chỉ dùng quyền, chưởng, binh khí, ngoài ra không quen các thứ thuật pháp phức tạp.

Chỉ nghe Khôi vĩ lão nhân lớn tiếng gọi:

—Vị nào tình nguyện vào thử trước đây ?

Một thanh âm sang sảng đáp lại:

—Lão phu muốn có thêm chút kiến thức !

Người lên tiếng chính là lão đại trong Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên. Lão chui vào trong lều.

Trăm đạo mục quang của quần hào đồng loạt nhìn theo lão xuyên qua Mai Hoa trận đồ, vón tấm trướng che cửa lên mà chui vào.

Một lát, thân hình cao lớn của lão bước ra khỏi lều đã khác hẳn so với lúc bước vào, chỉ thấy sắc mặt nghiêm trang, ưỡn ngực ngẩng đầu mà bước.

Ba vị huynh đệ còn lại của Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên vội chạy lại đón lão, hỏi:

—Lão đại, có thấy kỳ sự hay chưa ?

Đại hán lạnh lùng nhìn ba huynh đệ, mặc nhiên không nói.

Chỉ nghe Khôi vĩ lão nhân nói:

—Các hạ nếu nguyện tuân lệnh tể chủ nhân, thỉnh hãy bước về hướng đông, đi ba trượng hãy dừng.

Đại hán nhìn Khôi vĩ lão nhân một cái, đoạn cất bước tiến về hướng đông.

Hết thấy quần hào đều tròn mắt há miệng, ngẩn cả người.

Ba vị huynh đệ của đại hán thấy trưởng huynh kết nghĩa của mình lại theo lệnh của Mai Hoa chủ nhân thì vừa ngơ ngác vừa giận dữ, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Huyền Hoàng Giáo chủ nổi giận:

—Người kia không nói không rằng, sao biết là y cam tâm ? Hắn đã bị trúng độc, hoặc bị thông điểm huyết.

Khôi vĩ lão nhân nói:

—Giáo chủ thử hỏi y xem.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Thần Phán Trần Hải, rồi bước tới gần đại hán kia, dịu dàng hỏi:

—Quý danh của huynh đài ?

Đại hán đáp:

—Quách Đại.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Có phải huynh đài thụ thương ?

Quách Đại đáp:

—Không.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Bị trúng độc chẳng ?

Quách Đại có vẻ bức mình, đáp:

—Không.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Vậy tại sao huynh đài cam tâm theo lệnh của Mai Hoa chủ nhân ?

Đại hán nổi câu:

—Ta đâu phải thuộc hạ của Huyền Hoàng Giáo, khỏi cần cô nương quan tâm ?

Huyền Hoàng Giáo chủ sững sờ, lại dịu giọng nói:

—Huynh đài có nhớ vừa rồi Mai Hoa chủ nhân đã đầu độc, chút nữa thì huynh đài đã bỏ mạng, hay không ?

Quách Đại hỏi lại:

—Nhớ thì đã sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài, lui trở lại.

Một hồi sau, ba vị huynh đệ còn lại của Quách Đại cũng lần lượt bước vào lều, rồi bước ra, và đều đứng bên cạnh Quách Đại.

Quần hào đều hiếu kỳ lần lượt nối đuôi nhau tiến vào trong lều và khi trở ra đã thay đổi hẳn quan niệm.

Trong hơn một khắc, bốn năm mươi người đã ngã sang địch nhân. Lúc này chẳng những Trần Hải đã luống cuống, ngay cả Huyền Hoàng Giáo chủ tức trí đa mưu cũng lo sốt vó, chưa biết đối phó cách nào. Thần Phán Trần Hải bỗng lớn tiếng quát với dòng người đang xếp hàng đợi đến lượt chui vào trong lều:

—Dừng lại, để lão phu vào xem sao !

Vương Phi Dương ngăn lại nói:

—Lão tiên bối thống lĩnh toàn quân, há có thể khinh thân thiệp hiểm ? Chi bằng để vãn bối vào thử một phen.

Trần Hải nói:

—Vương thế huynh gia học uyên bác hơn hẳn lão phu, chịu vào thử thì quá hay.

Quần hào nghe tiếng quát của Trần Hải đều nhất tề dừng bước.

Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên kéo tay áo Vương Phi Dương, chỉ nghe Vương Phi Dương nói:

—Giả sử tại hạ cũng bị mê loạn tâm trí, tâm theo địch, thì Giáo chủ vào đó cũng chưa muộn.

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài, nói:

—Huynh phải cẩn thận một chút, lâm sự hãy thật bình tĩnh và tỉnh táo...

Đoạn đưa mắt sang phía thanh y thiếu niên, nói tiếp:

—Giá vị huynh đài kia chịu thân chinh lâm địch, ắt sẽ phát hiện vì nguyên nhân gì.

Chỉ thấy thanh y thiếu niên ngưng mục im lặng, tựa hồ đang nhắm tính đại sự, không để ý tới lời Huyền Hoàng Giáo chủ.

Vương Phi Dương sải bước vượt lên trước những người đứng xếp hàng, một thanh âm trầm nặng vang đến:

—Vương thế huynh, có câu tà bất thắng chính, lừa dối phải thua trung trực, thế huynh hãy trầm tĩnh ứng biến.

Vương Phi Dương hít một hơi dài, nén ở đan điền, giơ tay vén bức trướng che cửa, bước vào lều. Chỉ thấy một thân thể tuyệt mỹ choàng voan màu trắng đứng quay lưng về phía cửa lều. Tấm voan không gió mà lay động, da thịt trắng hồng như ngọc khiến chàng hoa mắt. Vương Phi Dương chỉ thấy lòng hơi rạo rực, vội quay mặt đi, húng hắng ho, nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương...

Một thanh âm tuyệt vời dịu ngọt vọng lại:

—Sao chàng không dám nhìn ta ?

Vương Phi Dương đáp:

—Tại hạ lãnh giáo rồi, có nhìn lại cũng thế mà thôi !

Đoạn quay người định bước ra khỏi lều. Loáng một cái, mùi hương thanh thoát, mắt chàng bỗng hoa lên, một khuôn mặt mỹ lệ không bút nào tả xiết đã chắn ngay trước mặt chàng, nở nụ cười mê hồn:

—Nhìn một chút hăng đi được chăng ?

Vương Phi Dương quay về phía khác, lại gặp ngay mục quang của nàng đón đợi. Đôi mắt to tròn đen láy và sâu thẳm chứa đầy ma lực, Vương Phi Dương lập tức cảm thấy bồi hồi khó bề tự chủ.

Một bàn tay trắng hồng, nhẹ nhàng như mây, ưu mỹ tuyệt vời giờ ra nắm lấy cổ tay hữu của chàng. Bàn tay mềm mại mà tựa hồ mang theo dòng nhiệt lưu mãnh liệt. Vương Phi Dương bỗng cảm thấy tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, khí huyết dồn dập lưu thông trong cơ thể.

Chàng bị ma lực khổng chế tâm tình, nói:

—Tại hạ thấy đủ rồi, hãy để tại hạ ra ngoài !

Chỉ thấy đôi mắt đen chớp chớp sáng, chợt phóng ra hai luồng thần quang dị thường tựa hồ soi vào tận đáy lòng chàng. Vương Phi Dương húng hắng ho, nói:

—Mau để ta ra ngoài...

Chàng ráng sức khắc phục xúc động, dụng lực giằng tay ra một cái. Nhưng bàn tay kia cứ nắm lấy cổ tay chàng chẳng chịu buông. Bên tai chàng, thanh âm dịu ngọt lại như rót vào tai:

—Đừng sợ, ta không ăn thịt chàng đâu.

Vương Phi Dương vội hít một hơi dài, nói:

—Người đem mỹ sắc dụ người, há phải là nhân vật anh hùng ?

Chàng đã cảm thấy chỉ cần nhìn vào mắt thiếu nữ, lòng sẽ xúc động khôn tả, nên hết sức tránh ánh mắt của nàng, quả nhiên chỉ cần tránh được thì sự can đảm tăng lên ngay.

Chỉ nghe thanh âm dịu ngọt nói:

—Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia quả chẳng tầm thường, các hạ có thể chi trì lâu như vậy, thực không phải dễ...

Ngừng một chút, nói tiếp:

—Song «Nhiếp Hồn Đại Pháp» của ta có tác dụng đã thương rất mạnh, nếu các hạ miễn cưỡng vận công để kháng, e rồi sẽ tử vong, chi bằng quy thuận theo ta, ta sẽ bảo toàn cho tính mạng.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng quát lớn:

—Người có vén tấm màn ra hay không thì bảo ?

Thanh âm hùng tráng, chính là giọng của Thần Phán Trần Hải.

Một giọng ồm ồm đáp lại:

—Thân phận của Trần đại hiệp trong võ lâm cực cao, nói sao làm vậy, Trần đại hiệp đã thỏa ước với tể chủ nhân, rằng không để hai người cùng vào trong lều, há lại dụng võ công mà xông bừa vào ?

Trần Hải nổi giận:

—Nếu hắn ở trong đó cả ngày, lão phu cũng phải đợi cả ngày hay sao ?

Giọng ồm ồm lại đáp:

—Hắn mới vào trong đó chừng một tuần trà, đâu đã lâu gì ?

Trần Hải nói:

—Nếu chủ nhân của người dùng thủ đoạn quang minh chính đại, ngó một chút sao lại không được ?

Cuộc đấu khẩu bên ngoài khá kịch liệt, nhưng Vương Phi Dương tựa hồ không nghe thấy, thân hình lão đảo, đã đứng hết vững. Quả nhiên chàng đã không giữ vững nổi, chỉ còn dùng lý trí gắng gượng để khỏi ngã.

Thiếu nữ choàng tấm voan trắng bồng buông tay chàng, thở dài:

—Quả là một hán tử mình đồng da sắt, thôi thì xéo đi !

Đoạn khế vén tấm vải che cửa lều mà đẩy nhẹ chàng ra.

Bên ngoài đã rất căng thẳng, Trần Hải muốn xông vào, Khôi vĩ lão nhân thì không chịu, đôi bên sắp động thủ tới nơi, bỗng thấy Vương Phi Dương loạng choạng bước ra.

Huyền Hoàng Giáo chủ bung mình bay tới. Chỉ thấy hàng chục bàn tay ngà ngọc của bảy thanh y tì nữ ào ào giơ ra ngăn cản nàng. Huyền Hoàng Giáo chủ tự biết không thể vượt qua chướng thế của trận đồ đối phương, đành lùi lại. Lúc này Vương Phi Dương đang lão đảo ra khỏi trận đồ.

Huyền Hoàng Giáo chủ đón chàng, vội hỏi:

—Huynh thụ thương nghiêm trọng lắm ư ?

Vương Phi Dương hớp hớp hai ngụm khí, đáp:

—Đó là nữ...

Mới được ba tiếng, chàng đã học ra một búng máu rồi ngã quy xuống.

Huyền Hoàng Giáo chủ dìu chàng chậm chậm tới gần Trần Hải.

Trần Hải xem xét một hồi, không thấy có vết thương nào, bất giác cau mày, quay sang hỏi Long Thiên Lộc:

—Long huynh y đạo tinh thâm, thử xem Vương Phi Dương thụ thương ở bộ phận nào ?

Trải qua kiếp nạn vừa rồi, tính cách cô độc của Long Thiên Lộc tựa hồ đã giảm không ít, vừa nghe Trần Hải nói vậy lập tức bước lại, cúi xuống, cầm hai ngón tay trở và giữ bên tay hữu của Vương Phi Dương lên coi, đoạn thăm mạch, nhắm mắt hồi lâu, rồi lắc đầu thở dài:

—Thương thế của Vương thế huynh thập phần kỳ quái.

Hạ Hầu Cương mới quen Vương Phi Dương mà như hai người có duyên với nhau từ lâu, vội hỏi:

—Có cứu được không ?

Long Thiên Lộc đáp:

—Rất khó nói.

Trần Hải nói:

—Thỉnh Long trang chủ tận tâm tận lực, coi như cứu trị cho lão hủ này.

Long Thiên Lộc nói:

—Nếu ở Ty Trần Sơn Trang của lão phu thì có thể chứ nơi đây không đủ được vật...

Huyền Hoàng Giáo chủ thò tay vào bao lấy ra một lọ ngọc, đưa Long Thiên Lộc, nói:

—Đây là «Bảo Nguyên Hồ Tâm Đơn» của Hoàng Sơn Thế Gia, Long trang chủ thử coi có cứu được chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ tại sao lại mang trên người linh đơn bí truyền đặc chế của Hoàng Sơn Thế Gia ? Quần hào nghe vậy lấy làm kỳ lạ nhưng ai nấy còn đang mãi lo thương thế của Vương Phi Dương nên cũng không ai truy vấn.

Long Thiên Lộc tiếp chiếc lọ, nói:

—Lão hủ nghĩ rằng được không đúng bệnh chỉ e ít có công hiệu.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Bổn tọa nghe nói «Bảo Nguyên Hộ Tâm Đơn» của Hoàng Sơn Thế Gia này cứu được các loại nội thương, dù là thập tử nhất sinh, chỉ cần nuốt linh đơn này cũng sẽ bảo lưu phần nguyên khí còn lại không cho tiêu tan. Nữ chủ nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia rất tinh thông y đạo, chỉ bằng đem Vương thế huynh về Hoàng sơn để mẫu thân của chàng cứu trị, may ra...

Bổng nàng ngoảnh đầu nhìn tứ phía. Trần Hải tựa hồ được dẫn động tâm cơ, hỏi nhỏ:

—Có phải Giáo chủ muốn tìm thanh y thiếu niên ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Đúng vậy, thuật châm cứu của vị huynh đài ấy rất có thể cứu được.

Toàn bộ quần hào nghe vậy đồng loạt đưa mắt nhìn quanh để tìm kiếm. Nhưng thanh y thiếu niên không biết đã đi đâu từ lúc nào, chẳng ai thấy chàng đâu cả.

Hạ Hưu Cương thở dài:

—Chúng ta sớm phải lưu tâm đến người ấy mới đúng.

Bổng nghe Khôi vĩ lão nhân nói:

—Người không sợ chết lúc này sao không còn chưa dám tiến vào lều ?

Thần Phán Trần Hải nhìn bốn phía một lượt, nói:

—Lão phu vào đối đầu một trận.

Huyền Hoàng Giáo chủ ngăn lại:

—Trần đại hiệp không thể đi, để bổn tọa !

Trần Hải lạnh lùng hỏi:

—Tại sao lão phu không thể ? Có phải Giáo chủ tự tin rằng võ công cao hơn lão phu ?

Trần Hải tuy ở tuổi gần tới cổ lai hi, nhưng tính khí rất nôn nóng. Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Không phải thế, chỉ vì Mai Hoa chủ nhân là nữ nhi, Trần đại hiệp thân phận như vậy, ai thêm động thủ với một nữ hài nhi ?

Trần Hải nói:

—Ra vậy, Giáo chủ hãy cẩn thận mới được !

Huyền Hoàng Giáo chủ hơi cúi mình nói:

—Đa tạ chỉ giáo, những mong Trần đại hiệp chiếu cố thương thế của Vương thế huynh.

Đoạn bước nhanh về phía chiếc lều.

Độc nhãn lão nhân nói:

—Giáo chủ há có thể một mình mạo hiểm ? Để lão phu tháp tùng cùng đi mới được.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Không được, chúng ta đã thỏa ước với Mai Hoa chủ nhân là chỉ một người vào trong đó thôi.

Độc nhãn lão nhân nói:

—Nếu Giáo chủ gặp hung hiểm gì, hãy tức thời phát tín hiệu, lão hủ sẽ toàn lực lao vào tiếp cứu.

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Được ! Lão tiền bối lưu tâm mà nghe.

Đoạn tiến vào trong lều.

Chỉ thấy một tấm thân tuyết mỹ choàng mảnh voan trắng đứng quay lưng lại.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười lạnh lùng:

—Thì ra người dùng mỹ sắc để dụ người theo mình.

Nên biết Huyền Hoàng Giáo chủ cũng là nữ nhi, dù thân thể người kia mỹ lệ đến chừng nào cũng chẳng hấp dẫn được nàng.

Thiếu nữ kia thông thả quay mình lại, lạnh lùng nói:

—Ta đoán lần này Giáo chủ phải vào đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Vậy thì người đã đoán trúng.

Nhìn thân hình đầy đặn, nõn nà, trắng hồng dưới lớp voan trắng, Huyền Hoàng Giáo chủ cũng hơi xúc động, nghĩ: “Hèn chi các đấng nam nhi đều cam tâm để ả dẫn dụ.”

Thiếu nữ đưa tay vén mớ tóc mây xoa xuống, nói:

—Người nếu quả thực cho rằng ta dùng nữ sắc, thì kiến thức của người quá ư thiếu cận !

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Chẳng lẽ mỹ sắc cũng là một thứ võ công, hay là người dùng loại võ công nào khác ?

—Ta dùng «Nhiếp Tâm Thuật», là thứ tối cao trong «Thiên Trúc Du Già Thuật Đạo».

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Trong võ lâm Trung Nguyên chúng ta có «Nhiếp Hồn Đại Pháp», hẳn cũng tương tự «Nhiếp Tâm Thuật» của người.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—«Nhiếp Hồn Đại Pháp» làm sao so sánh được với «Nhiếp Tâm Thuật» ? «Nhiếp Tâm Thuật» đạo lý hiển minh, có điều là hiện tại không phải lúc giảng cho người nghe.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Nhưng khi người vận dụng «Nhiếp Tâm Thuật», người lại cởi bỏ y phục ra chứ gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

—Khi luyện tập «Nhiếp Tâm Thuật», có mấy động tác rất hữu ích cho da thịt nữ nhi, phàm ai luyện được tuyệt kỹ ấy đều sẽ có thân hình tuyệt mỹ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Cho nên người mới bố trí lỗa lồ thân thể, để nam nhân phải quỳ xuống mà cầu xin mưa móc. Một nữ nhân làm như thế thì còn gì là trinh tiết. Hừ, không ngờ người lại thuộc hạng hạ lưu !

Nàng sỉ nhục Mai Hoa chủ nhân bằng lời lẽ nặng nề, cố làm cho ả tức giận. Nàng tuy chưa biết chỗ ảo diệu của «Nhiếp Tâm Thuật», nhưng nghĩ rằng khi vận dụng nó, ắt phải cực kỳ bình tĩnh mới đem lại hiệu quả, chứ một người nóng nảy giận dữ thì khó bề thi triển tuyệt kỹ.

Nhưng Mai Hoa chủ nhân tu dưỡng hơn người, nghe những lời sỉ nhục thậm tệ của nàng lại chẳng hề nổi nóng, chỉ mỉm cười, nói:

—Trước khi luyện «Nhiếp Tâm Thuật», phải trải qua một thời gian tu dưỡng nhẫn nại và bình tĩnh, nếu không sẽ không bao giờ thành tựu «Nhiếp Tâm Thuật». Người dù có dùng đủ lời nhục mạ ta, ta vẫn coi như không nghe thấy. Người chó hòng làm cho ta nổi giận.

Trong lúc nói, hai đạo mục quang của ả đăm đăm nhìn mặt Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ vừa bắt gặp ánh mắt của ả thì trong lòng lập tức chấn động mạnh, cố tránh nhìn vào mắt ả, nhưng bất giác lại muốn nhìn vào đó.

Mai Hoa chủ nhân cười:

—Người không phải là Huyền Hoàng Giáo chủ thật, người lừa dối được mọi người, chứ không qua nổi mắt ta.

Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị khống chế về tâm và trí, tuy nàng còn tỉnh táo, cố kháng cự sự khống chế ấy, nhưng tâm thần xáo động kịch liệt, khó bề tục chủ.

Khuôn mặt mỹ điểm tuyệt vời của Mai Hoa chủ nhân đã lấm tấm mồ hôi, hơi tái đi. Song ả đã chiếm thượng phong, dù rằng không mấy dễ dàng.

Một hồi lâu chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài náo nức, da mặt giật giật vài cái, rồi nói:

—Chủ nhân có gì phân phó tiện nữ xin vâng mệnh !

Đôi bên vừa trải qua một hiệp đấu nội công, cuối cùng Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» chinh phục.

Mai Hoa chủ nhân chỉ tay, nói:

—Người ra khỏi lều !

Huyền Hoàng Giáo chủ ứng thanh, cúi mình bước ra.

Mai Hoa chủ nhân cũng đã hết đứng vững, vội ngồi xuống tĩnh tọa.

Lại nói Huyền Hoàng Giáo chủ sau khi bước ra liền đi về hướng đông.

Thần Phán Trần Hải thấy vậy cả kinh, cao giọng gọi:

—Thỉnh Giáo chủ mau dừng bước.

Đoạn vội đuổi theo. Quần hào lập tức rẽ ra nhường đường, nghĩ thầm: “Mai Hoa chủ nhân thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người.” Trần Hải đã tới sát sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ, cao giọng nói:

—Thỉnh Giáo chủ dừng bước ngay !

Huyền Hoàng Giáo chủ ngoảnh đầu lại nhìn Trần Hải, không nói một lời lại bước đi tiếp.

Trần Hải vòng tay chặn đường, nghiêm nghị hỏi:

—Giáo chủ cũng qui phục Mai Hoa chủ nhân ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ thông thả đáp:

—Đúng vậy, Mai Hoa chủ nhân võ công tuyệt thế, tài trí siêu nhân, chúng ta đều không phải là đối thủ của nàng.

Trần Hải nghe nàng nói rành rọt, đầy lý lẽ, ngoại trừ sự cải biến hoàn toàn về tâm ý ra, không có bất cứ dấu hiệu gì khả nghi, bèn húng hắng ho, nói:

—Giáo chủ là lãnh tụ của mấy ngàn đệ tử Huyền Hoàng Giáo, nay qui thuận Mai Hoa chủ nhân, thì mấy trăm ngàn đệ tử kia sẽ thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Dĩ nhiên là toàn bộ đệ tử bốn Giáo sẽ phục tùng hiệu lệnh của Mai Hoa chủ nhân.

Trần Hải ngây ra, hỏi:

—Giáo chủ có uống phải thứ gì chẳng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Không hề, bốn tọa tự nguyện qui thuận Mai Hoa chủ nhân.

Trần Hải không thấy có gì khả nghi, đành thở dài:

—Đã vậy lão phu phải lĩnh Giáo vài chiêu tuyệt học của Giáo chủ vậy.

Đoạn giơ tay tả Chop tới tấm màn che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội né tránh nhanh như cắt, đồng thời xoay tay phóng ra một chưởng.

Trần Hải ngấm đở chân khí, tiếp chưởng đó của Giáo chủ.

Hai chưởng chạm nhau, Huyền Hoàng Giáo chủ bị chấn thối một bước, Trần Hải nghĩ thầm: “Người này võ công không kém.”

Tay hữu liền dễ dàng biến sang cầm nã thủ pháp, Chop lấy uyển mạch tay hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Bỗng một luồng ám kinh tà tà xiên tới, đánh giạt trảo thế của Trần Hải, chưởng thế phản kích của Huyền Hoàng Giáo chủ cũng vừa vận ập tới, Trần Hải né tránh không kịp, đành hất vai hữu đón một chưởng.

Ngẩng nhìn, chỉ thấy Độc nhãn lão nhân vẻ mặt hầm hầm, tay lăm lăm cây quả trượng, đứng cách bảy tám thước. Trần Hải lạnh giọng hỏi:

—Luồng ám kinh vừa rồi có phải do các hạ phóng tới ?

Độc nhãn lão nhân đáp:

—Không sai, nếu các hạ không phục, thì cứ việc đấu với lão phu một trận. Lão phu là Hộ pháp của Huyền Hoàng Giáo chủ, không thể để kẻ khác khinh khi Giáo chủ.

Trần Hải nói:

—Quý Giáo chủ đã đi theo Mai Hoa chủ nhân...

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng tiếp:

—Dù Giáo chủ đích thực đi theo Mai Hoa chủ nhân, cũng không cần các hạ nhiều chuyện xen vào.

Trần Hải biến sắc, đang định phát tác, nhưng cố nén giận nói:

—Đại địch đang ở trước mắt, kiếp vận của võ lâm gặp nguy nan, lão hủ chẳng muốn tranh hơn kém với người mà ảnh hưởng xấu đến đại cục.

Đoạn sải bước tiến về phía chiếc lều.

Độc nhãn lão nhân bỗng đuổi theo Huyền Hoàng Giáo chủ, cao giọng nói:

—Thỉnh Giáo chủ thứ cho lão nhân vô lễ.

Dứt lời hai ngón tay điểm ngay tới. Lão nhân bất ngờ xuất thủ, tương ắt phải trúng ngay huyệt, nào ngờ Huyền Hoàng Giáo chủ lại né tránh được, ngoảnh đầu gần giọng:

—Lão làm gì vậy ?

Độc nhãn lão nhân cúi mình đáp:

—Giáo chủ là bậc tôn kính, há ngả theo địch nhân ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Theo quy củ của Giáo phái chúng ta, hành động của Giáo chủ là qui chuẩn, ta đã theo lệnh Mai Hoa chủ nhân thì các hạ phải làm thế nào ?

Độc nhãn lão nhân hơi biến sắc nói nhỏ:

—Khi đệ nhị Giáo chủ qua đời, lão phu đã nói là mình ly khai Huyền Hoàng Giáo, giữ thân phận khách cư trong Giáo phái, do đó không bị Giáo qui trói buộc.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Vậy thì vị khách ấy cứ việc đi đâu tùy ý.

Độc nhãn lão nhân thông thả giơ tay hữu ra, chưởng tâm có một vết hồng, nghiêm nghị nói:

—Trước khi đi, lão phu cũng phải vì Huyền Hoàng Giáo mà trừ khử đại họa.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy vết hồng ở chưởng tâm của Độc nhãn lão nhân mỗi lúc thêm sẫm, chợt nhớ đến truyền thuyết nói rằng trong võ lâm có «Hỏa Diệm Chưởng», Độc nhãn lão nhân chính đang vận tập «Hỏa Diệm Chưởng» lực và chưởng tâm hiển nhiên là có ý cảnh cáo nàng.

Nhưng Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế, chỉ nhớ phải luôn luôn làm theo ý của Mai Hoa chủ nhân tư tưởng của nàng lúc này như chiếc thuyền buồm đang giữa đại dương bão tố.

Nguyên «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khác hẳn «Nhiếp Hồn Đại Pháp». Người bị «Nhiếp Hồn Đại Pháp» khống chế thì tinh thần, thái độ khác hẳn người bình thường, nếu nhìn có thể biết ngay. Còn «Nhiếp Tâm Thuật» lại đem quan niệm của người chủ sự nhập vào thần trí của kẻ bị khống chế, khiến kẻ bị khống chế lúc nào cũng tâm niệm nhớ đến sự giao phó của chủ sự, nhưng thần thái thì chẳng khác gì người bình thường.

Huyền Hoàng Giáo chủ biết ngay là mình đang lâm vào tình cảnh hiểm ác. «Hỏa Diệm Chưởng» của độc nhãn lão nhân tựa hồ đã đề tụ đủ mười thành công lực, chỉ cần phẩy tay một cái là sẽ đả thương nàng tức thời.

Quần hào chưa hiểu tại sao Huyền Hoàng Giáo chủ và thuộc hạ lại thành thế động thủ với nhau, nhưng đều thấy đôi bên đang tranh biện căng thẳng.

Độc nhãn lão nhân thu tay lại, nói nhỏ:

—Lão hủ cực chẳng đã phải đả thương Giáo chủ, nhưng việc Giáo chủ đi theo địch nhân là quá trọng đại, Giáo chủ đã nhận sự ủy thác của đệ nhị Giáo chủ, nay lại đem giải thể Huyền Hoàng Giáo, lão hủ không thể thấy Huyền Hoàng Giáo bị tiêu diệt bởi tay cô nương mà lại bỏ qua.

Huyền Hoàng Giáo chủ không thể thoát nổi sự khống chế vô hình của Mai Hoa chủ nhân, ứng biến không còn mau lẹ như trước, thậm chí một thoáng chốc nữa «Hỏa Diệm Chưởng» của Độc nhãn lão nhân sẽ có thể giáng xuống thân nàng, nhưng chưa nghĩ ra được cách ứng biến. Nàng vốn có thể né tránh, nhưng lại muốn giữ thể diện bốn Giáo.

Chỉ nghe Độc nhãn lão nhân thông thả nói tiếp:

—«Hỏa Diệm Chuông» của lão phu đã thương vào nội phủ của người, thoát đầu chỉ cảm thấy chuông lực không có gì đáng kể, nhưng một ngày sau hỏa độc tụ tập trong nội phủ mới phát tác mà chết người. Lão phu không muốn xuất thủ sát hại Giáo chủ trước mặt quần hào, thiết nghĩ Giáo chủ cũng đồng cảm với lão phu, vậy thỉnh Giáo chủ đưa tay qua đây để lão phu kín đáo đã thương Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ chậm rãi hỏi:

—Nếu ta không đáp ứng ?

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng đáp:

—Giáo chủ thừa hiểu rằng không có cách gì thoát khỏi tay lão phu, nếu Giáo chủ không chịu nể mặt lão phu, thì vì mấy ngàn sinh linh của Huyền Hoàng Giáo, vì di thác của đệ nhị Giáo chủ, lão hủ bất đắc dĩ phải động thủ.

Lại nói Thần Phán Trần Hải xông tới cửa lều, Khôi vĩ lão nhân từ sau khi Huyền Hoàng Giáo chủ bước ra, chưa nghe thấy có lệnh dụ từ trong lều, lúc này có nên ngăn cản Trần Hải hay không. Thế đến của Trần Hải quá nhanh, chỉ một thoáng do dự của khôi vĩ lão nhân, Trần Hải đã xông vào lều.

Mai Hoa chủ nhân dĩ nhiên đã cảm thấy có người xông vào, đột nhiên đứng lên nép vào một góc.

Trần Hải sớm đã vận mười thành công lực vào chuông tâm, chuẩn bị khi chiến diện với Mai Hoa chủ nhân sẽ tức thời xuất thủ để chiếm lấy tiên cơ. Nào ngờ cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn trái ngược với dự liệu, một thiếu nữ thân hình tuyệt mỹ, mình khoác tấm voan trắng mỏng dính, tóc mây xõa ngang vai, đang đứng quay lưng về phía cửa lều. Mười thành công lực vận tập ở chuông môn của Trần Hải không biết nên phóng vào đâu, cũng không biết thiếu nữ mỹ diệu đứng quay lưng lại là Mai Hoa chủ nhân, lão bèn hắng giọng nói:

—Lão phu Trần Hải, Mai Hoa chủ nhân ở đâu ?

Chỉ thấy mỹ diệu thiếu nữ thông thả quay người lại, đôi mắt to, đen và sáng loang loáng ánh thần quang dị thường, Trần Hải vừa bắt gặp ánh mắt ấy thì có dòng điện lưu chuyển trong người, tâm thần chấn động, mất cả sự tự chủ.

Thiếu nữ mỉm cười, thanh âm dịu ngọt, thánh thoát truyền tới:

—Ta là Mai Hoa chủ nhân đây, ngưỡng mộ anh danh Trần đại hiệp đã lâu, hôm nay hữu duyên tương ngộ trong chốn lều vải này, thật thỏa lòng mong ước.

Miệng nói, thân hình yếu diệu thướt tha lướt tới.

Trần Hải hít một hơi dài nén vào đan điền vận công lực để đối kháng với thứ ma lực dụ cảm kia.

Mai Hoa chủ nhân đưa năm ngón tay tuyệt đẹp nắm lấy cổ tay của Trần Hải, miệng dịu ngọt nói:

—Nghe bảo cả đời Trần đại hiệp chưa từng tiếp cận nữ sắc, không biết truyền ngôn là chân hay giả ?

Trần Hải chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân dâng lên không ngừng, tựa hồ trong thân thể có một thứ gì cứ muốn thoát ra. Trần Hải không thể, cũng không dám hồi đáp câu hỏi của Mai Hoa chủ nhân, toàn bộ tinh thần như tan loãng, vận khí hành công để áp chế một lực đạo xung kích kỳ dị trong nội tâm.

Chỉ thấy uyển mạch ở cổ tay hữu bị một bàn tay mềm mại như không có xương nắm nhẹ mà điện truyền giần giật, giần giật. Trần Hải cương cường oanh liệt bao năm lúc này đã vô lực kháng cự, đành nghe hiệu lệnh kẻ khác.

Mai Hoa chủ nhân thông thả di động ngón tay lên Khúc trì huyết ở cùi tay Trần Hải, năm ngón tay mềm mại đột nhiên tăng lực, trở thành năm que sắt.

Trần Hải chỉ cảm thấy khớp xương cổ tay đau nhói đến tê dại. Kinh lực toàn thân đột nhiên tiêu tan, lực đạo xung kích tựa hồ mất hết lực khống chế, từ đan điền xông thẳng lên não, toàn thân chấn động rung lắc bầy.

Mai Hoa chủ nhân mỉm cười nói:

—Trần đại hiệp.

---- o0o ----